

Последиците от мита върху истинските престъпници

По ирония на съдбата, в ситуации, при които подчинението наистина би подобрило човешкото поведение, „авторитетът“ няма влияние. Онези индивиди, чието собствено съзнание не ги спира, например, да ограбват или нападат своите близки, понеже не ги е грижа за обичайните стандарти за правилно и неправилно, не ги е грижа и за това какво им казва „авторитетът“ да правят. Изобщо само онези, които се опитват да бъдат добри, се чувстват принудени да се подчиняват на „авторитета“. Вярата в „авторитета“ е вяра, свързана с морала – идеята е, че подчинението е добро от морална гледна точка. На онези, които не ги е грижа това какво се смята за „добро“ – именно онези хора, чието съзнание не е достатъчно да ги накара да се държат цивилизовано – митът, наречен „авторитет“, не им влияе. Казано с други думи, само онези, които не се нуждаят от това да бъдат управлявани – т. е. онези, които вече се опитват да живеят морално – чувстват някакво задължение да се подчиняват на управляващите. Обаче онези, които представляват реална заплаха за мирното общество, не чувстват морално задължение да се подчиняват на какъвто и да било „авторитет“ по какъвто и да било начин. Общо казано, всички заповеди, издадени от „авторитет“, включително справедливите по своята същност заповеди, като „не кради“ и „не убивай“, вече са или ненужни (когато се отправят към добри хора), или безплодни (когато са отправени към лоши хора). Трудно е да си представим някаква ситуация, в която даден индивид, който иначе няма отвращение към извършване на кражба, нападение или убийство, да се чувства виновен при нарушаване на „закони“, които забраняват такива деяния.

Тук трябва да бъде направена разлика между мо-

ралното задължение и страха от репресии. Крадецът, който не чувства морално задължение да се въздържа от кражба, няма да чувства и морално задължение да се подчинява на „законите“ срещу кражбата. Обаче, ако усети заплаха за собствената си безопасност, било то от „полицията“ или от някой друг, той може да бъде възпрян да ограби някого. Но този ефект на възпиране идва изцяло от заплахата за насилие, а не от въображаемия „авторитет“, стоящ зад заплахата. Това означава, че предполагаемият „авторитет“ никога не предотвратява истинските престъпления и че една ефективна възпираща система изобщо не се нуждае от „авторитет“. По-долу това се разглежда по-подробно.